



Hrafnkell Óskarsson dró ekki af sér við
að túlkun sjúkdómseinkenna í Spekinga-
glímunni.

Spekingaglíman

Í lok Læknadaga í ár var slegið á léttu strengi með spurningakeppni í anda Útsvars þar sem tókust á tvö galvösk læknalið. Liðin skipuðu annars vegar Kristján Guðmundsson, Helgi Sigmundsson og Eyjólfur Þorkelsson og hins vegar Árni Þórsson, Hrafnkell Óskarsson og Árdís Björk Ármannsdóttir. Vakti samræmt útlit þeirra væntingar um að hér væri harðsnúlið lið á ferðinni sem hefði stundað stífar æfingar en það verður á engan hallað þó sagt sé að Eyjólfur Þorkelsson hafi tekið að sér að sjá um sigurinn fyrir sitt lið því hann svaraði hraðspurningunum hraðar en spyrlinum Gunnari Guðmundssyni tókst að spyrja þeirra. Leikhæfileikar beggja liða vöktu einnig verðskuldaða athygli þegar kom að því að leika hina ýmsu sjúkdóma.

LISTAMAÐUR MÁNAÐARINS

Jóhanna Kristbjörg Sigurðardóttir (f. 1982) útskrifaðist frá Listaháskóla Íslands fyrir nokkru og hefur verið iðin við listsköpun á vinnustofu sinni síðan. Hún hefur verið virk í sýningahaldi og skipulagningu listviðburða og sýnir um þessar mundir ný verk á sýningunni **Teikn** í Nýlistasafninu við Skúlagötu. Málverkin tvö sem mynd er af á forsiðunni virðast talsvert ólík en eru samofin í heildarhugsun listakonunnar. Hluti af sama heimi, að hennar sögn, einhvers staðar á mörkum lífs og dauða. Segja má að veran í öðru verkinu eigi sér samastað í hinu. Málverkin byggjast á dempaðri litapallettu í jarðartönnum. Þar skiptast á hreinir og geómetrískir litafletir eða frjálstleg pensilskrift og lína. Listakonan lýsir verunum í málverkum sínum sem fulltrúum ólíkra kennda sem gefnar eru til kynna með líkamsstöðu, umhverfi og munum sem eru málaðir í kring, sem og myndbyggingunni í heild. Abstraktverkin eru tilraun til að skapa framandi rými, umhverfi sem á hvergi sinn líka í raunveruleikanum. Verk Jóhönnu eru allt í senn málverk, teikningar, myndbönd og gjörningar – miðlar sem hún hefur á stuttum ferli tileinkað sér og mótað persónulega. Þau mótast af innsæi og spuna því hún reynir



að fanga hið óræða sem á sér rætur í eigin hugskoti og í samskiptum á milli fólks. Myndbandsverk Jóhönnu eru draumkenn, full af táknrænum lit, formum og gjörðum. Svíðsettir helgisíðir leiða hugann að hugmyndinni um listamanninn í hlutverki skapara sem gæðir líflaust efni lífi eða sjamanista sem opnar fólki sýn inn í annan heim.

Hún setur fram eins konar kerfi og leiðin til upplifunar liggur í gegnum kerfið og inn á svæði sem hún lýsir sem samastað tilfinninga og krafts mannlegrar tilveru. Hún leggur með áhorfendum í leiðangur þangað og kallar til þess fram *leiðendur*. Leiðsögumaður eins og sá sem sjá má í málverki hennar vísar veginn um allífið í geómetríu og lit. Viðmót Jóhönnu í myndlist endurspeglar á einhvern hátt svipaða afstöðu og til trúar á

æðri máttarvöld; fullvissan um að eitthvað eftirsóknarvert sé til staðar handan skilningarvitanna og að sífelld iðkun og leit muni færa mann nær því.

Markús Þór Andrésson